

Hugo Bouter

Geestelijke groei in de opgangsliederen

Vanuit de diepten naar de hoogten van het heiligdom

“Maar bij U is vergeving, opdat U gevreesd wordt.”

Psalm 130:4

Uit de diepten

In de opgangsliederen of bedevaartspsalmen zien wij hoe God geleidelijk, stap voor stap, verlossing teweegbrengt voor Zijn volk. Allereerst gaat het om een *uiterlijke* verlossing uit de macht van de tegenstanders en de terugkeer naar Sion, de plaats waar God Zijn naam heeft doen wonen. Maar hiermee gaat ook een *innerlijke* verlossing gepaard, een toename in de kennis van God en van Zijn gedachten. Dat zien wij vooral in de laatste liederen, de psalmen 130 t/m 134, waarin wij ons nu willen verdiepen.

De geestelijke groei die wij hier kunnen waarnemen, valt als volgt te typeren:

- (1) zondebesef en vergeving (Ps. 130);
- (2) vrede met God (Ps. 131);
- (3) gemeenschap met God in Zijn woning (Ps. 132);
- (4) onderlinge gemeenschap in Gods huis (Ps. 133);
- (5) aanbidding in Gods heiligdom (Ps. 134).

Het *beginpunt* van onze geestelijke groei is het besef een verloren zondaar te zijn in het licht van de heiligheid van God. In psalm 130 horen wij iemand vanuit de diepte van de (zonde)nood tot God roepen: 'Uit de diepten roep ik tot U, o Here'

(Ps. 130:1). Wie zou voor God kunnen bestaan als Hij onze ongerechtigheden in gedachten zou houden en met ons zou handelen naar onze overtredingen? 'Maar bij U is vergeving'. Dat is het heerlijke antwoord op onze nood (Ps. 130:3-4). Er is vergeving te vinden bij de God die ons moet oordelen, voor Wie wij niet kunnen bestaan. Hij schenkt die vergeving om niet op grond van het verzoeningswerk van Zijn Zoon, Jezus Christus onze Heer. Wat is het praktische resultaat daarvan? Dat ik nu een kind van God ben, Hem mag dienen en voortaan mag wandelen voor Zijn aangezicht. Ik mag Hem verwachten en mijn vertrouwen volkomen op Hem stellen.

Dit leidt tot de volgende fase in onze geestelijke ontwikkeling: dat wij *vrede met God* ontvangen en verder ook in de praktijk van het leven met de *vrede van God* in ons hart de weg gaan. In psalm 131 is de dichter helemaal tot rust gekomen, zoals 'een kind dat de borst ontwend is, bij zijn moeder'. Aan al zijn verlangens is voldaan en hij is gelukkig in de Here. Nieuwtestamenteisch gezegd: *'Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God door onze Heer Jezus Christus, door Wie wij ook de toegang verkregen hebben door het geloof tot deze genade waarin wij staan, en wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van God'* (Rom. 5:1-2). Er is niets meer te wensen overgebleven. Wij hebben vrede mét God, en bovendien vervult de vrede van God onze harten en gedachten (Fil. 4:7).

In het heiligdom

Het grote heil dat ons ten deel is gevallen, heeft echter niet alleen persoonlijke maar ook gemeenschappelijke gevolgen. Het is een belangrijk moment in onze geestelijke groei, als wij oog hiervoor krijgen. Op de leer van de rechtvaardiging van de zondaar in de brief aan de Romeinen volgt dan ook in het Nieuwe Testament het punt van de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid als leden van Gods Gemeente hier op aarde, en wel in de brieven aan de Korintiërs.

Welnu, dit aspect van het heil wordt in type voorgesteld in psalm 132. God woont op aarde te midden van Zijn verlost en Hij vindt daar Zijn rustplaats: 'Sta op, Here, ga naar Uw rustplaats, U en de ark van Uw macht' (Ps. 132:8). Wij vinden dus niet alleen rust in Hem, zoals wij in de vorige psalm zagen, maar God vindt ook een plaats van rust te midden van hen die Hem toebehoren. Die plek voor Hem mogen en moeten wij Hem in de praktijk van het gemeentelven bereiden, want dit onderwerp wordt hier belicht vanuit het oogpunt van onze *verantwoordelijkheid!* Zoals David en het volk de ark van het verbond een

ereplaats gaven op de berg Sion, zo moeten wij Christus de plaats geven die Hem toekomt in het midden van de Zijnen. Dat is onze plicht als gelovigen. En dan hangt de verdere zegen ook af van onze gehoorzaamheid aan Gods geopenbaarde wil, hoewel de verkiezende genade de grondslag is van ons heil (Ps. 132:12-18). Zo genieten wij de gemeenschap met God in Zijn woning hier op aarde.

Als gevolg hiervan - en dat is het punt dat in psalm 133 aan de orde komt - zullen wij ook volharden in de onderlinge gemeenschap en als broeders en zusters samenwonen. Wij vormen dan samen een priesterlijke familie, die van *boven* wordt gezegend. Hiervoor gebruikt de dichter het beeld van de *zalfolie*, die vanaf het hoofd van de hogepriester neerdaalde tot op de zoom van zijn kleren (Ps. 133:2). Zo ontvangen wij van Christus – ons Hoofd in de hemel, de Hogepriester van onze belijdenis – de zalving met de Heilige Geest. De verhoogde Heer heeft Zijn Geest uitgestort over de Gemeente. Vervolgens wordt deze hemelse zegen voorgesteld door middel van de *dauw* van de Hermon, die neerdaalt op de bergen van Sion (Ps. 133:3). Hoe dor zou ons geloofsleven zijn zonder de verfrissende, levendmakende werking van de Geest!

Dit alles leidt tot het *hoogtepunt* van onze geestelijke groei in psalm 134, namelijk dat wij als aanbidders tot God naderen in het heiligdom met offeranden van lof en dank. Wanneer wij als een familie van 'priesters' zo rijk door God zijn gezegend, zouden wij dan niet tot Hem komen om Hem de offers aan te bieden waarin Hij een welbehagen heeft? En met dit doel is Christus Zelf ook in ons midden en stemt Hij de lofzang aan te midden van de Gemeente van de verlostten (vgl. Ps. 22:23; Hebr. 2:12; 10:19-22; 13:15-16).

Merkwaardig is de toevoeging: 'u die nacht aan nacht in het huis van de Here staat' (Ps. 134:1b). Het is nu nog nacht in deze wereld waarin wij leven, die de Heer Jezus heeft verworpen. Maar in Gods heiligdom is het licht; daar brandt het licht van de gouden kandelaar. In het huis van God, de Gemeente van de levende God, is het licht omdat de Heilige Geest daar woont en werkt. God wordt daar gediend en geëerd door het volk dat Hij Zich ten eigendom heeft verworven. Daar is het licht, terwijl de wereld nog in het duister is gehuld.

In het heiligdom beseft men dat de nieuwe morgen spoedig zal aanbreken en dat Christus zal verschijnen als de Zon van de gerechtigheid. Dan zal Hij namens God de Allerhoogste regeren over hemel en aarde, en zal de zegen zich vanuit Sion uitbreiden tot het einde der aarde (Ps. 134:3). Wat een voorrecht is het om nu deze erediens voor God te hebben in het hemelse *heiligdom*, terwijl het nog *nacht* is in de wereld! Aanbidding is het hoogste voorrecht dat wij kennen. Wij waren zondaars, die uit de diepten tot God riepen. Maar Hij heeft ons tot

aanbidders gemaakt, die Hem mogen prijzen in de hoogten van het heiligdom.
Laten wij dat niet vergeten en Hem steeds de eer brengen die Hem toekomt!

Oude Sporen 2017

